

Елена излезе на поляната. Опадалите и изсъхнали есенни листа под краката ѝ бяха замръзнали в калта. Беше мръкнало и макар че бурята стихваше, в гората ставаше все по-студено. Но Елена не усещаше студа.

Нито мракът ѝ пречеше. Зениците ѝ бяха широко отворени, поглъщайки последните отблясъци светлина, невидими за хората. Виждаше съвсем ясно двете мъжки фигури, които се бяха вкопчили в яростна схватка под големия стар дъб.

Единият имаше гъста черна коса, която вятърът бе разрошил, превръщайки я в бухнала маса от тъмни вълни. Той беше малко по-висок от другия и въпреки че Елена не можеше да види лицето му, някак си знаеше, че очите му са зелени.

Другият също имаше буйна черна коса, но тя бе права и лъскава почти като козина на животно. Бе оголил зъби в зловеща гримаса, а гъвкавото му тяло се извиваше с грацията на хищник. Очите му бяха черни.

Елена ги наблюдава няколко минути, без да помръдне. Беше забравила защо е дошла тук, защо е била призована тук от отгласите на схватката им, отекували в съзнанието ѝ. Беше толкова близо, че гневът, омразата и болката бяха почти оглушителни, както безмълвните викове, идващи от борещите се. Телата им се бяха вкопчили в смъртоносна схватка.

Кой ли от двамата ще победи, запита се Елена. И двамата бяха ранени и кървяха, а лявата ръка на по-високия висеше под неестествен ъгъл. Той току-що бе приковал съперника си към изкривения ствол на дъба. Яростта му бе толкова силна, че Елена усещаше вкуса ѝ, чуваше я. Знаеше, че тъкмо тази ярост му дава невероятна сила.

В този миг тя си спомни защо беше дошла. Как бе могла да забрави? Той беше *ранен*. Съзнанието му я бе призовало тук, изпълвайки я с бушуващи вълни на гняв и болка. Беше дошла, за да му помогне, защото му принадлежеше.

Сега двамата мъже се търкаляха върху заледената земя, ръмжаха и се бореха като освирепели вълци. Безшумно и пъргаво Елена се приближи към тях. Този с вълнистата коса и зелените очи – *Стефан*, отекна шепот в главата ѝ – беше отгоре, а пръстите му стискаха гърлото на другия. Гневът я заля като мощна вълна – гняв и яростно желание да закриля се преплиташа в едно. Тя се протегна между двамата, за да сграбчи ръката, която душеше, за да изскубне вкопчените пръсти.

Не ѝ хрумна, че не би трябвало да притежава достатъчно сила, за да го стори. Тя *беше* силна и това бе всичко. Хвърли се с цялата си тежест, изтръгвайки притиснатия към земята от хватката на противника му. С добре премерено движение удари силно ранената му ръка и го запрати проснат по лице върху заледената кал, покрита с изсъхнали листа. Пръстите ѝ се стегнаха около врата му и започнаха да го душат отзад.

Атаката ѝ го изненада, но той далеч не бе готов да се предаде. Отвърна на удара ѝ, като здравата му ръка се насочи към гърлото ѝ. Палецът му се заби в гръкляна ѝ.

Елена се извърна към ръката и оголи зъби. Мозъкът ѝ не разбираше действията ѝ, но тялото ѝ знаеше какво да прави. Зъбите ѝ бяха оръжие и те се забиха в плътта, засмукаха бликналата кръв.

Но той беше по-силен от нея. Разтърси рамене и се извъртя, като се измъкна от ръцете ѝ, сетне я запрати на земята. В следващия миг вече бе надвесен над нея с изкривено от животинска ярост лице. Тя изсъска срещу него и ноктите ѝ се спуснаха към очите му, но той отблъсна ръката ѝ.

Щеше да я убие. Елена бе ранена, а той беше далеч по-силен. Устните му се разтеглиха, разкривайки окървавените му зъби. Приличаше на кобра, готова да нападне.

Изведнъж се спря, наведе се над нея и лицето му се промени.

Тя видя как зелените му очи се разшириха. Зениците му, свити до зловещи точки, се уголемиха. Той се вираше в нея, сякаш я виждаше за пръв път.

Защо я гледа по този начин? Защо просто не приключи с всичко? Но желязната ръка върху рамото ѝ се отпусна. Животинската гримаса изчезна, заменена от изражение на безкрайно смайване и почуда. Той се отдръпна назад и ѝ помогна да седне, докато продължаваше да се вира изумено в лицето ѝ.

– Елена – прошепна. Гласът му пресека. – Елена, това си ти.

Това ли съм аз, запита се тя, Елена?

Всъщност нямаше значение. Хвърли поглед към стария дъб. *Той* беше още там, застанал между преплетените корени, стърчащи над земята. Дишаше тежко и се подпираше с ръка на вековния ствол. Гледаше я с бездънните си черни очи изпод смръщени вежди.

Не се тревожи, помисли си тя. Аз ще се погрижа за този. Той е глупав. После се хвърли отново към зеленооктя.

– Елена! – извика той, когато тя го повали по гръб. Здравата му ръка я хвана за рамото, разтърси я. – Елена, това съм аз, Стефан! Елена, погледни ме!

Тя го погледна. Видя единствено оголената кожа на

шията му. Изсъска отново, горната ѝ устна се отдръпна назад, оголвайки зъбите ѝ.

Той замръзна.

Елена усети шока, разтърсил тялото му, видя изумлението в очите му. Лицето му пребледня, сякаш някой бе забил с все сила юмрук в стомаха му. Той поклати леко глава в разкаляната земя.

– Не – прошепна. – О, не...

Сякаш го казваше на себе си, сякаш не очакваше тя да го чуе. Протегна ръка към лицето ѝ, но тя я перна.

– О, Елена... – прошепна той.

И последните следи на ярост, на животинска жажда за кръв бяха изчезнали от лицето му. Очите му бяха замъглени, изпълнени с безкрайна печал.

И уязвими. Елена се възползва от този момент на слабост и се стрелна към врата му. Ръката му се повдигна, за да я отблъсне, но после се отпусна безсилно.

Той се взря за миг в нея с безмерна болка, сетне се предаде. Спря да се бори.

Тя го усети, усети как съпротивата напуска тялото му. Той лежеше върху заледената земя с преплетени в косите парченца сухи дъбови листа и се вираше по край нея в черното небе, покрито с гъсти облаци.

Свръшвай, прозвуча слабият му глас в главата ѝ.

Елена се поколеба за миг. Имаше нещо в тези очи, което събуждаше спомени у нея. Как тя, огряна от лунната светлина, седи в таванска стая... Но спомените бяха твърде смътни. Не можеше да ги задържи, а усилието я замайваше, караше я да се чувства зле.

Този трябваше да умре, този зеленоок тип, който се казваше Стефан. Защото бе наранил *него*, другия, този, с когото Елена бе родена да бъде. Никой не можеше да *го* нарани и да остане жив.

Впи зъби в гърлото му и ги заби дълбоко.

В същия миг осъзна, че не го прави както трябва. Не бе улучила артерия или вена. Захапа отново, ядо-

сана от неопитността си. Усещането да хапеш беше приятно, но не излизаше много кръв. Объркана, тя се надигна, после отново впи устни в шията му. Усети как тялото му конвулсивно потръпна.

Този път беше по-добре. Този път улучи вената, но не я бе захапала достатъчно надълбоко. Малка драскотина като тази нямаше да ѝ свърши работа. Трябваше да я разкъса докрай, за да потече гъстата гореща кръв.

Жертвата ѝ отново потръпна, когато тя с подновена ярост впи зъби в гърлото му. Вече усещаше как плътта подава, когато две ръце я отдръпнаха, повдигнаха я отзад.

Елена се озъби, отказвайки да пусне гърлото. Но ръцете не я пускаха. Една ръка се обви около кръста ѝ, пръсти се вплетоха в косите ѝ. Тя се съпротивляваше, вкопчила зъби и нокти в жертвата си.

Пусни го. Остави го!

Гласът беше остър и заповеднически, бръснещ като студен вятър. Елена го позна и спря да се бори с ръцете, които искаха да я отдръпнат. Когато я сложи на земята и тя вдигна глава, за да *го* види, името изникна в съзнанието ѝ. *Деймън. Неговото* име беше Деймън. Втреничи се нацупено в него, раздражена, че ѝ отнемат плячката, но го послуша.

Стефан се надигна, вратът му бе облян в кръв, която се стичаше по ризата му. Елена облиза устните си. Прониза я тръпка на ловец, която пулсираше във всяка fibra на тялото ѝ. Отново се почувства замаяна.

– От думите ти останах с впечатлението, че тя е мъртва – рече на глас Деймън.

Гледаше към Стефан, който беше още по-блед от преди, ако това изобщо беше възможно. Побелялото му лице излъчваше безкрайна безнадеждност.

– Погледни я – беше всичко, което каза.

Една ръка повдигна брадичката ѝ, наклони лицето ѝ. Тя срещна, без да трепне, присвитите черни очи на

Деймън. После дългите тънки пръсти докоснаха устните ѝ, плъзнаха се между тях. Елена инстинктивно ги захапа, но не много силно. Пръстът на Деймън напипа острата извивка на кучешкия ѝ зъб и този път Елена захапа малко по-силно, както правят малките котенца.

Лицето на Деймън остана безизразно, очите му я пронизваха строго.

– Знаеш ли къде си? – попита той.

Тя се озърна. Дървета.

– В гората – отвърна предпазливо и очите ѝ се върнаха към него.

– А този кой е?

Погледът ѝ проследи пръста му.

– Стефан – изрече равнодушно. – Твоят брат.

– А аз кой съм? Знаеш ли кой съм аз?

Тя му се усмихна, показвайки остриите си зъби.

– Разбира се, че зная. Ти си Деймън и аз те обичам.